

דרך הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א

מופץ
ב-16,000
עותקים

העלון מוקדש
לרפואת:
רוחמה חנה בת חיה שרה
איילה חן בת אודליה בתושח"י

פנינים על הפרשה

דעת תורה אמיתית

צדק צדק תרדוף (טו, כ)

כתוב ב'לקוט שמעוני': "תנו רבנן, 'צדק צדק תרדוף' - הלך (תחפש ותלך) אחר בית דין יפה: אחר רבי אליעזר לעירו לוד; אחר רבי יוחנן בן זכאי לברור חיל; אחר רבי יהושע לפקיעין; אחר רבי עקיבא לבני ברק; אחר רבי מתיא בן חרש לרומי וכו'".

המדרש מביא רשימה של למעלה מעשרה צדיקי עולם שצריך ללכת לדין תורה דווקא אצלם, למרות שיש הרבה בתי דין בישראל. יש כאן מסר כללי יותר, שבכל עניין שהאדם מבקש לדעת מה היא "דעת התורה", עליו ללכת "אחר בית דין יפה" - כלומר, לשמוע לדעת גדולי הדור. ואף על פי שיש בעם ישראל הרבה רבנים ושיטות שונות, עלינו לשאת את עינינו לגדולי ישראל המקובלים שבכל דור, ולשמוע לכל היוצא מפייהם, ואם יש רב שחולק על גדולי ישראל, אין להתבלבל כלל, אלא ללכת אחר "בית דין יפה" - אותם גדולי ישראל המקובלים בעם ישראל שהם עיני העדה ומאורי דרכה.

דין אמת לאמיתו

צדק צדק תרדוף למען תחיה (טו, כ)

כתוב ב'מדרש תנחומא' על המילים "למען תחיה": "כל הדין דין אמת לאמיתו, זוכה לחיי העולם הבא".

בביאור דברי המדרש "כל הדין דין אמת לאמיתו" נראה לומר דבר נפלא: ידוע שהדיינים הם אלו שנתקלים, יותר מכל אחד אחר, בכל הבעיות והחסרונות שיש בעם, שהרי לפנייהם באים לדין אנשים מכל הסוגים עם כל מיני סכסוכים ומריבות ועבירות שונות. דין שרואה מקרה כזה יכול לומר בליבו 'אלו אנשים גרוועים יש בעולם, כמה מידות רעות יש בהם', ואפילו לשמוח מכך שהוא לא מתנהג כמותם.

אומר המדרש "כל דין שדין אמת לאמיתו" - דהיינו, שלוקח את הרוע האנושי שנגלה אל מול עיניו בשעת הדין, ולוקח מזה מוסר שגם בו יש אותם פגמים, שכן זו היא מציאות 'האמיתית' של האדם לולא רחמיו של ה' עליו, מציאות של שלילה וחסרון.

דין שמבין שהחסרונות שהוא באנשים, הם גם "אמיתו" ומציאותו, מציאות של 'עיר פרא אדם יולד', והעובדה שהוא דין וצדיק בעל מידות טובות, היא תוצאה של רחמי ה' עליו, עליו נאמר שזוכה לחיי העולם הבא.

ממלכותא דארעא למלכותא דרקיעא

שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' אלקיך בו (יז, טו)

צריך להבין מדוע כפלה התורה ואמרה "שום תשים עליך מלך" ולא נאמר בקיצור "תשים עליך מלך".

כותב ה'שפת אמת' שמטרת שימת המלך היא שעל ידה יזכו ישראל להגיע ליראת ה', שמתוך היראה שיחושו כלפיו יבואו לידע את יראת ה'.

אפשר לומר שמטעם זה היו מושחים את המלכים בשמן בעלותם למלוכה, בכדי ללמד את בני ישראל שבדומה לשמן שתכונתו היא לצוף כלפי מעלה, כך עם ישראל צריכים להגיע מיראת המלכות בארץ, ליראת שמים.

לכן כותבת התורה "שום תשים עליך מלך". שתי שימות יש כאן, משום שעל ידי שימת המלכות למטה, אפשר לבוא לקבלת עול מלכות של מעלה, מלכות ה'.

ללמוד בכל זמן פנוי

והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו (יז, יט)

שואל המדרש (מדרש תנאים) איך יכול המלך ללמוד תורה 'כל ימי חייו' ללא הפסקה, הרי מוטל עליו לסדר את כל ענייני המלכות?

אומר המדרש, החיוב שלו ללמוד הוא "בכל שעה שהוא פנוי". ואם ילמד בכל זמן פנוי שיש לו, נחשב לו כאילו למד "כל ימי חייו".

אפשר ללמוד מדברי המדרש, שכל אדם שמנצל כל שעה פנויה שיש לו ללימוד תורה, נחשב לו כאילו למד כל העת.

הדרך תתפשט בעולם - זו הבטחה! השאלה אם תהיה חלק מזה?

את המאמר הזה ידעתי מראש שאכתוב בעילום שם.

לא כי אני ביישן, אלא כי הדרך מלמדת -

חולשות משתפים עם ה', לא עם העולם.

יש מי שחושבים שצריך לחשוף הכול. אבל זו גאווה בתפוסות. הדרך אומרת:

הערך שלך הוא מעצם היותך קשור לאבא. מתוך זה שאתה חלק ממנו.

הטוב שבו - הוא ה' בעצמו. זו ההתגלות שלו. ואתה?

אתה החלק העכור, זה שלולא רחמי השם - היה הורס כאן את הכול.

ולענייננו - בימים האלו, דרך הבעל שם טוב עומדת בפתחו של מהלך כל-כך גורלי:

יש כאן אפשרות לשלש ולרבע את הפעילות ולהגיע לכל יהודי -

אז... אני לא רוצה אפילו לחשוב על האפשרות השנייה. חברים יקרים,

מי שקורא את העלון הזה שבוע אחרי שבוע - יודע בדיוק על מה אני מדבר. אני כבר הייתי בשפל המדרגה.

מאברך של משי אחרי החתונה - התגלגלתי למקומות שלא מתאים אפילו להזכיר ליד קדושת העלון...

אבל הדרך הזו שינתה לי את החיים.

היא החזירה לילדים שלי את אבא שלהם.

היא החזירה לי את אשתי.

ובעיקר - היא החזירה לי את עצמי.

הייתי אכול מבפנים, עם שנהא עצמית. ואז פתאום הדרך אמרה לי: "אתה נורמלי." יש את זה לכולם.

מהמקום הזה - תתחיל להתקדם. נפלת? זה אתה. אל תיבהל.

הראו לך את זה שוב - כדי שלא תיפול שוב לגאווה שריסקה אותך כבר בעבר...

לא אטריח אתכם יותר מדי.

אבל אני מבקש מכם, מלב אוהב: קחו חלק במפעל הזה של הפצת דרך הבעל שם טוב.

הדרך הזו תתפשט, זו הבטחה.

השאלה היחידה היא - האם אתה תהיה חלק ממנה?

האם אתה תיקח את הזכות הזו לעצמך ולמשפחתך - או שתיתן אותה לאחרים?

אני חושב שאתה יודע את התשובה יותר טוב ממני.

באהבה,

י. ט. זוכה להיות אברך בכולל של הרב

זמני השבת

ח'פ"ה	ח'פ"ה	ח'פ"ה
20:19	19:47	18:41
20:19	19:47	18:47
20:17	19:45	18:31
20:19	19:46	18:40

פרטים
בעמוד 3

נשהלב של 'הדרך'

נכנס ל'סידור הרתפילה של הרב....

הכרת הפנימיות היא חצי שלב בעבודת ה'.

צריך גם להכיר ולקבל את האני שלך

לא כדי שיביא אותך לעצבות, אלא כדי שיביא אותך לידי שמחה! (מתוך השיחה)

שובו הביתה

חודש אלול זהו זמן של התעוררות וכדאי לנצל זאת. כמו שאומרים "לעלות על הגל", לא לפספס את ההזדמנות להתחזק ולהתעלות. אבל חשוב מאוד לדעת עם מה להתחיל, לאן לכוון את המאמצים, ובשביל זה יש לנו את "דרך הבעל שם טוב".

במה כדאי להתחזק?

בפרשת שופטים אנו קוראים איך מסננים את היוצאים למלחמת הרשות.

"ודברו השוטרים אל העם לאמר - מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו, ילך וישבו לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו: ומי האיש אשר נטע כרם ולא חיללו ילך וישבו לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו: ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה, ילך וישבו לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה: ויספו השוטרים לדבר אל העם, ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב, ילך וישבו לביתו ולא יימס את לבב אחיו כלבבו".

השוטרים אומרים לארבעה סוגי אנשים ללכת לביתם. האיש שבנה בית ולא חנכו, איש שנטע כרם ולא חיללו, איש שארש אשה ולא לקחה, והאיש הירא ורך הלבב. על ארבעתם אומרת התורה "ילך וישב לביתו".

יש לי כאן שאלה. מה משמעות המילה "ילך"? למה לא מספיק לומר "ישבו לביתו"? איך תשוב הביתה, זה באמת לא משה... אתה יכול לנסוע, ללכת, לרוץ מה שתבחר...

שאלה נוספת היא, מדוע אצל ארבעת האנשים נאמר 'לביתו'? הרי רק לגבי זה שבנה בית חדש ולא חנכו מתאים לומר "לך הביתה". אבל

כל מה שחשוב לכם בדרך הבעל שם טוב

ייעוץ אישי עם הרב: 050-3739010 שלומי

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב: 03-30-90900

להקדשת עלון ולתרומות: 052-225-8276

מענה אנושי א'-ה' בין השעות 9:00-15:00 בטלפון: 055-9814913

קבלת עלון וחיזוקים ישירות למייל: derech.alon@gmail.com

קו סיפורי הילדים: 08-919-0090

בחסות: הדרך לבית משלך ישראל משכנתאות: 053-3150162

תשובה זה פנימה. יותר חיבור לאני שלי. מהו ה'אני' שלי? החסרונות, החולשה, הכישלונות. אדם יכול לראות בעצמו כישלונות ולומר - "מאז ששמעתי את דרך הבעל שם טוב אני הרבה יותר מודע לבעיות שלי... ותדע לך שזה לא קל, המצב גרוע מאוד. מיום ליום, ככל שאני יותר מתחבר לדרך, אני יותר מזועזע מעצמי, ואפשר לומר שהמצב רוח שלי גם ירד לקרשים".

ידידי, אם כך אתה מרגיש, אז כנראה שחסרה לך נקודה.

הכרת הפנימיות היא חצי שלב בעבודת ה'. צריך גם להכיר ולקבל את האני שלך לא כדי שיביא אותך לעצבות, אלא כדי שיביא אותך לידי שמחה! קודם כל, כי אתה מבין שזוהי מציאות האדם, אז אתה לומד לקבל את מי שאתה, אבל זה אמור להביא אותך למצב שאתה מזהה מכוח השפלות כמה ה' איתך.

סתם להכיר שלילה זו סדיסטיות. כן, הדרך אומרת שתכיר שאתה כעסן, תכיר שאתה גאוותן, תכיר שאתה תאוותן, תכיר שאתה כזה וכזה אבל לא רק תכיר, אלא תקבל את מי שאתה, תקבל את זה, ותפסיק לשנוא את עצמך ולרדת על עצמך.

איך תדע שאתה בכיוון הנכון? כשתהיה לך יכולת לקבל את הזולת.

למשל, כשאתה רואה את אשתך שהיא קצת עצלנית וקצת חולמנית וקצת רחפנית, מכל דבר יש בה קצת ואם עד היום חשבת בתסכול - "מה נפל עלי? ה' ירחם, זוועה". אבל עבדת והתפללת "ה', תזכה אותי להכיר שגם אני זוועה כמוה, אנחנו שנינו זוועה" - משמע שאתה בכיוון הנכון. "והאיש משה עניו מאוד" מסביר רש"י עניו - שפל וסבלן. בפשטות הכוונה שפל כלפי עצמו, ומתוך כך סבלן לחסרונות של אחרים.

אבל האדמו"ר מקוצק אומר - מה פירוש שפל וסבלן? שהיה סובל את השפלות של עצמו.

יש שפל, כלומר אדם שמכיר את שפלותו, אבל מצטער שבא לעולם, הוא מודה על האמת, אבל הוא לא סובל את עצמו. זה מלמד שהוא לא הגיע לנקודה.

להגיע לנקודה - הכוונה שאתה רואה מולך אדם שפל, זה יכול להיות גם אחד מהילדים שלך שמתנהג בפראות ואתה לא יוצא מהכלים כי זה אנחנו. אתה ניגש אליו בחן בחדס וברחמים - "מתוך שלי, לא כדאי לך, לא מתאים לך, זה לא מכבד אותך..." אתה לא כועס עליו, אתה לא מאשים אותו על כך שהוא מרים ידיים או על כך שהוא מתחצף.

השני, שנטע כרם ולא חיללו, צריכים לומר לו "ילך וישבו לכרמו"? וכן מי שארש אישה ולא לקחה, היה צריך להיות כתוב ילך וישבו לאשתו, לכלתו, אבל על כולם כתוב 'לביתו'. כולם לבית! מה כתוב כאן?

לשוב לבית שלך

התורה רוצה להגיד לאותם אנשים:

- "ידידי, נכון שאתה חוזר הביתה, אתה לא נלחם פה, אתה לא הולך עם החברה' שהולכים לעזה, שנלחמים ומוסרים את הנפש. אבל מה איתך? מה אתה עושה למען המלחמה? איפה השוויון בנטל?"

- אה, אני פטור כי בניתי בית חדש ולא חנכתי אותו, אז להתראות...

- ומה תעשה בבית?

- אני אישן, אוכל, אהנה...

אומרת התורה - "הלו, אני משחררת אותך הביתה לא כדי שתלך לישון. ילך - אני רוצה לראות אותך חוזר הביתה ומתחיל להזיז את עצמך, תתחיל לעשות עבודה עם עצמך, לא הולכים הביתה לשבת רגל על רגל ולבלות..."

ילך - אני רוצה לראות אצלך הליכה, התקדמות. התקדמות לאן? באיזה נושא? 'לביתו'. ביתו - פירושו פנימיות.

בשונה מרשות הרבים שמסמלת את הרחוב, את החיצוניות והקליפות, בית מסמל ברוחניות את הפנימיות.

ילך - תעשה הליכה עם עצמך, תעשה התקדמות, אל תעמוד במקום. התקדמות פירושה לשוב אל הפנימיות, להתחבר יותר אל העומקים.

היום אתה אומר לאנשים את המילה - אלול הם ישר מבינים שהכוונה - בואו נתעטף ברדידים ושאלים, נחליף לכיסוי ראש, בוא נלמד עוד שעה, בוא נתרום עוד כמה שקלים, בוא ניסע לכותל, בוא ניסע לאומן... זה נקרא 'החוצה פנה'.

באה התורה ואומרת אני רוצה שתעשה הליכה, אבל מה זו הליכה אצלי? מה זה נקרא שהתקדמת? "וישוב לביתו" - יותר חדירה פנימה, לנפש, לעומק, לפנימיות, לאישיות שלך, להבנה, להכיר יותר את עצמך, ללמוד יותר לקבל את מי שאתה. זה יתבטא בזה שאתה פחות מעביר ביקורת בבית, פחות מאשים, פחות צועק, כי אתה שב הביתה. לשוב, זה לשוב לפנימיות שלי.

אנחנו כל השנה מתרחקים מהאני האמיתי שלנו. הראש שלנו אוטומטית פונה החוצה, להצליח בעבודה, להצליח בעסקים, להצליח פה ולהצליח שם. כל היום אנחנו פונים החוצה, כשבועם

רוצים להזמין את הרב לשיעור ולהביא את האור לאזורכם?

בואו להיות שותפים ולהאיר את הדרך בכל הארץ!

חייגו עכשיו לשלומי כהן: 050-3739010

וקבעו תאריך לשיעור הקרוב!

שאל את הרב

לשאלות לרב ניתן לפנות גם במייל:

ask@bshemtov.co.il

מטיפול רגשית

052-5732470

החדש הרחמים

זה הזמן להיות חלק מהלב הפועם של דור הבעש"ט

נשותך בהפצת 'דור הבעל שם טוב'
אתה מקבל:

זכות נצח לך ולבניך בכל הפעילות

תעודת שותפות מהודרת לביתך

שמך נכנס לסידור התפילה של הרב שליט"א

חתום על כתב
השותפות
וזכה בהזדמנות
יקרה זו

ההצטרפות לסידור של הרב
מוגבלת למאה ראשונים בלבד!

להצטרפות:

אברהם כהן: 052-225-8276

ישראל חיים: 058-313-9000

ניתן להשאיר הודעה ונחזור

כשאין לך את הדרך, אתה רואה אותה
שהיא X ואתה Y. אבל אם אתה מכיר
את הדרך, אתה מבין שאתה לא יותר טוב
ממנה. אתה לומד להכיר את האמת שלך.
ככל שתיכנס יותר פנימה, תעשה את
העבודה של אלול. אלול פירושו לא
לקום בשלוש לפנות בוקר לסליחות
ולעשות סלסולים. זה גם חשוב, אבל לא
זו הנקודה.

אלול משמעו לעבוד על "ילך וישוב
לביתו". תתחיל ללמוד לקבל את
החסרונות שלך, וממילא אתה תראה
שזה מביא תוצאות בבית, עם האשה, עם
הילדים, בעבודה, עם השכנים, וגם אתה
תשתפר. וזה עצמו דורש הרבה תפילות.
כשאנחנו היינו בישיבה ולמדנו סוגיה,
היה דף של 'מראי מקומות' שם כתוב
איפה צריך לעיין ואלו ספרים לפתוח...

אבל מה קורה אם יש משהו שמסקרן
אותי בסוגיה? שאלה שעולה לי בסוגיה?
הרב אומר - אדוני, יש פה מראי מקומות,
תגמור אותם, ותחזור עליהם, ואם יישאר
זמן אין בעיה.

לא לימדו אותנו לפתח את השאלות שלך
בסוגיה. מה הנקודה שמסקרנת אותך
בסוגיה, על איזה נושא היית רוצה לעמוד
בסוגיה. אם אתה בא ושואל שאלה,
אומרים לך - תראה, השאלה הזאת לא
מופיעה בראשונים...

- כן, אבל אני שואל אותה...

- תראה, השאלה הזאת לא מופיעה בשום
ספר...

- נכון, כי זה משהו אישי שלי.

- קודם כל בוא נלמד מה שכתוב, אחר כך
נחפש גם מה שלא כתוב.

אז איפה הביטוי שלי?

חז"ל אומרים שחביב אדם קב אחד
שלו מתשעה קבין של חברו. חביתה
אחת שאני הכנתי לעצמי יותר טעימה
לי מעשר חביתות של אחרים, למה? כי
זה משהו שאני השקעתי ועבדתי עליו.
ונקשרתי אליו.

זוהי תפילתנו "יעלה ויבוא" ויגיע ויראה
וירצה...

יעלה - אנחנו בחדש אלול ואנחנו רוצים
שתהיה לנו עליה. אבל לא להתבלבל!
העליה לא אמורה להיות כלפי חוץ אלא
"ויבוא". בעיקר כלפי פנים, ילך וישוב
לביתו, וממילא נזכה לכל ההמשך ונגיע
ונראה ונרצה לפני ה'.

יהי רצון שנזכה כולנו ללכת בדרך האמת,
אמן כן יהי רצון.

אבל, אתה גם לא מוותר לו כי זה לא
בסדר מה שהוא עושה. אתה לא מאשים
אותו, אלא עוזר לו להגיע למקום הנכון
מתוך הכרה שזה אנחנו ומכאן בוא ונעזור
לו כי הוא מסכן.

כמו למשל אדם שעבר תאונת דרכים
והוא שוכב עכשיו על הכביש. לא קם.

אתה ניגש אליו ושואל - מה שלומך?
הכל בסדר?

- כואב לי...

- אתה רוצה שאני אעזור לך לקום?

- תנסה, נראה אם אני אצליח...

אתה נותן לו יד, ועוד יד, והוא לא עושה
שום דבר מצד עצמו, ואתה לא כועס.

אתה עוזר לו להתרומם לאט לאט,
תוך שהוא נאנח מכאב ולאט לאט הוא
מתרומם וקם.

למה אתה לא כועס עליו וצועק: "קום
כבר עצלן! קום!" כי הוא מסכן, הוא עבר
תאונה.

העובדה שאנחנו מציאות של "כי יצר לב
האדם רע מנעריו" זו לא תאונה?

נכון, צריך לעשות מאמץ והשתדלות,
אבל מי שעובד, רואה שגם המאמץ וגם
ההשתדלות אלו הרחמים של ה'. אלו
שלבים שאתה חייב לנסות לעשות אותם,
אבל גם זה רחמים.

וככל שאתה לומד להבין ולראות מי
אתה, ואתה מודע לעצמך, זה נקרא "שפל
וסכלן". אתה לומד לסבול את השפלות
שלך ושל הזולת.

זהו חודש אלול.
ואלול משמעו לשוב לבית, לפנימיות.

מה יועיל לי שאני אשוב לעצמי ואתחבר
לעצמי?

השיפור יבוא ממילא.

אם תעבוד על "ישוב לביתו", תלמד
לקבל את מי שאתה, תלמד לאהוב
ולחכיך את המציאות שלך, אם הילד שלך
לא יקום בזמן לתפילה, אתה תפנה אליו
- "נשמה שלי, תשתדל, בוא ננסה..."

אותו הדבר עם אשתך. אל תעבוד על יחס
טוב לאשתך, תעבוד על הכרת עצמך וזה
יקרה לבד.

זוג התקשרו להתייעץ. הבעל עצבני
ומתוסכל מאשתו, ורוצה לפרק את הכל...
והאשה הסבירה - "הרב, יש לי בעיה
שאני רחפנית. הוא יכול לבקש ממני
משהו, ואני לא תמיד זוכרת. אבל זה לא
קשור אליו, גם את הדברים שלי אני לא
זוכרת, זה לא משהו אישי. אני לא פה,
מידי פעם אני נוחתת..."

מה עושים בכזה מצב?

גלי את טעמה המתוק של התורה

בואו להצטרף אלינו ללימוד חוויתי

בכולל הערב החדש של 'דור הבעל שם טוב'!

בית המדרש 'פני אהרן', רחוב האדמור מקוצק 20, בני ברק

ר' אברהם: 052-225-8276 כל ערב 21:00-22:30 ר' נאור: 055-669-6727

הנציח יקיריכם באור התורה
הזדמנות מיוחדת להקדיש את לימוד התורה
לעילוי נשמת יקיריכם או לרפואה והצלחה.

בסוף כל יום:

מי שברך לתורתם
ואזכרת נשמות לנפטרם

העקשן יצליח פרק ב'

זכריה לא התקבל לאף ישיבה. הוא רוצה מאוד ללמוד תורה בישיבה ומקבל רשות לשבת במדרגות של ישיבת "שומחת התורה" וללמוד שם. הטבח מסכים לתת לו ארוחות בתנאי שישע

המדרגות בישיבה הפכו לבית של זכריה. הוא ישב שם במשך כל היום ולמד בהתמדה וברכוש. אינו מתיחס לבחורים שעברו לצדו ונעצו בו מבטים מוזרים. בכל יום, לאחר שהבחורים אכלו, זכריה היה עוזר לטבח לפנות את השלחנות ולנקות את חדר האכל. רק אחר כך היה מקבל את המנה ששמר לו הטבח.

בלילות, כאשר כל הבחורים הלכו לישון בחדריהם, זכריה ישב מכון בפנתו במדרגות, הוא השעין את ראשו על המזודה ונרדם ברגלים מקפלות.

בסוף השבוע, היתה שבת חפשה. זכריה חזר לביתו והוריו קבלו אותו במאור פנים. "שלום זכריה! איך היה בישיבה?" זכריה ראה את המבט המאשר שלהם ולא רצה לנפץ אותו.

"מצאן, ברוך ה', היה נפלא!" אמר בחיוך גדול, בלי להישיר אליהם מבט. הוריו חבקו אותו בחם, ואמרו לו מלות הערכה. זכריה הנבון לא ידע מה לומר להם. הוא לא ספר להם שהוא ישן במדרגות, שאין לו חדר בפנימיה, שהוא אינו לומד עם חברותו, ושאינו אפילו מקום ליד השלחן בחדר האכל.

במוצאי שבת, הלך זכריה לביתו של הרב ופרק את המועקה שהיתה בלבו. הרב נאנח אנוח עמקה. "אני מבין אותך, זה נסיון לא פשוט. אבל אמרתי לך, העקשן יצליח. המסירות שלך לקדשה היא נדירה ומיוחדת. אני מעריך אותך מאוד, ומאמין שאם תמשיך להתפלל ולהתעקש - בסוף תתקבל לישיבה."

הרב לחץ בחמימות את ידו של זכריה, והוסיף: "גם אני אתפלל עליך, בעזרת ה' הישועה תבוא!" זכריה הודה לרב ונסע לישיבה, חוזר לפנתו שבמדרגות.

שבועות עברו, והחרף הגיע. זכריה עדין התעקש. הבחורים בישיבה התרגלו ל"זה שבמדרגות", וזכריה הפך לחלק קבוע מהנוף של הישיבה. בכל פעם שחשב להתאושש, לעזב את הלמוד ולחזור לביתו, היה מחזק את עצמו. "אני עושה את ההשתדלות, וה' יחליט אם יקבלו אותי בסוף, לא ראש הישיבה. הכל בידי שמים!"

בקר אחד, כשהקור במדרגות היה חוזר לעצמות, נסה זכריה לחשב

גם על אחרים ולא רק על עצמו. 'בטח לא רק לי קר', חשב, 'אולי אנסה לחמם מישהו?'

הוא נגש למטבח ושאל את הטבח: "אפשר להכין כוס קפה לראש הישיבה?"

הטבח נהנה מהרעיון והסכים. וכה, החל המנהג הקבוע: כל בקר, לפני שראש הישיבה הגיע, זכריה היה מכין קפה, מניח על השלחן במשרד, ונעלם בלי שאף אחד יראה.

ראש הישיבה היה נכנס למשרדו ורואה את הקפה החם שהמתין לו. הוא לא שאל מי הכין אותו, שער שזה אחד מעוזריו, ושתה בהנאה.

לראש הישיבה היה בן ששמו וששכר. למרבה הצער, יששכר לא הלך בדרך של אביו, הוא הלך והתרחק משמירת התורה והמצוות. הוא הוריד את הכפה, הפסיק לשמר שבת, והפסיק להניח תפילין. עגמת הנפש של ראש הישיבה היתה עצומה.

יום אחד, נכנס יששכר לחדר האכל וראה בחור מנקוה. "מי אתה? מה אתה עושה פה?" שאל. "אני זכריה, נמצא פה בישיבה כבר חדשים. לא קבלו אותי, אז אני יושב ולומד במדרגות". יששכר קמט את מצחו, "ולמה אתה מנקוה את חדר האכל?"

זכריה נשך את שפתיו, "זה בשביל לשלם עבור הארוחות שאני אוכל כאן."

יששכר הביט בזכריה בהתפעלות, "איך אינך מתאש?" זכריה חיה, "אני מאמין שהעקשן יצליח."

הם התחילו לדבר, ונעשו חברים. "זכריה", אמר יששכר, "אני הבן של ראש הישיבה, אני יכול להביא לך אכל בחנם!"

זכריה הביט בו בהקצת טוב, "תודה, אבל לא. אני צריך לעשות מה שסכמתי עם הטבח."

יום אחד, ראה יששכר את זכריה מניח את כוס הקפה בחדרו של אביו. "זה אתה, האלמוני!" קרא יששכר, "למה אתה עושה את זה? הוא לא קבל אותך לישיבה, ואתה מכין לו קפה?" זכריה הסמיך: "עלי מטל לעשות טוב, בלי קשר לכדום. כשה' ירצה, אני אתקבל. לא ראש הישיבה קובע."

יששכר התפעל מאוד. התנהגותו המיוחדת של זכריה והתעקשותו ללמוד תורה למרות הקשיים, נכנסו עמוק ללבו. הם דברו המון, ולאט לאט התחיל יששכר לחזר לדרך הישרה. הוא החל להניח תפילין ולהגיע לתפלות. כעבר תקופה נוספת, הוא אפילו הצטרף לסעודות השבת בביתו של אביו.

האם ראש הישיבה ינלה מי השיב את בנו בתשובה? והאם הגלוי ישפיע על זכריה?

המשך יבוא בעז"ה בשבוע הבא.

להאזנה לספור בקו "ילדים בדרך" חינו 08-9190090 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

כל בית בישראל
פותח את כל הקווים
לכל בני המשפחה
להצטרפות חייגו: 08-9190090

אין בית
ללא קו הילדים!